

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 235/2022-48

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Petra Molnára v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], právne zastúpeného obchodnou spoločnosťou Advokátska kancelária Hopferova s. r. o., Bajzova 2, Košice, IČO 47 254 220, v mene ktorej koná advokátka JUDr. Martina Hopferová, proti postupu a uzneseniam Okresného súdu Michalovce č. k. 7 Er 263/2003-29 z 25. januára 2022 a č. k. 7 Er 263/2003-40 z 21. apríla 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavným sťažnostiam **n e v y h o v u j e** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 11. apríla 2022 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom a uzneseniami Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) č. k. 7 Er 263/2003-29 z 25. januára 2022 (ďalej aj „uznesenie z 25. januára 2022“) a č. k. 7 Er 263/2003-40 z 21. apríla 2022 (ďalej aj „uznesenie z 21. apríla 2022“ alebo spolu ďalej aj „napadnuté uznesenia“).

Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiada primerané finančné zadostučinenie v sume 200 eur.

2. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 235/2022 z 24. mája 2022 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením z 25. januára 2022. Vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť odmietol.

Uznesením č. k. III. ÚS 426/2022 z 28. júla 2022 ústavný súd prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľa, ktorou namietal porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením z 21. apríla 2022.

Obe ústavné sťažnosti sťažovateľa ústavný súd uznesením č. k. PLs. ÚS 36/2022 zo 7. septembra 2022 spojil na spoločné konanie.

3. Z ústavných sťažností a ich príloh vyplýva, že na základe návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie sa pred okresným súdom viedlo exekučné konanie, v ktorom bol sťažovateľ poverený výkonom exekúcie. Predmetom exekučného konania bolo vymoženie pohľadávky s príslušenstvom, ktorú povinný nezaplatil napriek tomu, že mu túto povinnosť ukladá rozhodnutie o priestupku vydané oprávneným 24. júla 2000. Sťažovateľ 17. februára 2020 vydal upovedomenie o zastavení exekúcie a výzvu oprávnenému na úhradu trov starej exekúcie, a to z dôvodu, že boli naplnené podmienky na takýto postup podľa zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon o ukončení niektorých exekučných konaní“ alebo „zákon č. 233/2019 Z. z.“).

4. Proti upovedomeniu sťažovateľa o zastavení exekúcie podal oprávnený námietky, o ktorých rozhodol okresný súd uznesením vyššieho súdneho úradníka č. k. 7 Er 263/2003 z 31. augusta 2021 tak, že im vyhovel a zrušil upovedomenie o zastavení starej exekúcie. Pritom vychádzal z § 88 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení účinnom v čase vydania exekučného titulu, podľa ktorého rozhodnutie o uložení pokuty za priestupok možno vykonať do troch rokov od uplynutia lehoty určenej na jej zaplatenie. Keďže pokuta nebola zaplatená do troch rokov od vykonateľnosti rozhodnutia o priestupku, právo oprávneného prekludovalo, čo bolo potrebné podradiť pod § 57 ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku, podľa ktorého exekúciu súd zastaví, ak po vydaní rozhodnutia zaniklo právo ním priznané. Z toho okresný súd vyvodil, že exekúcia mala byť už dávno zastavená, nemožno ju zastaviť podľa zákona o ukončení niektorých exekučných konaní a celú procesnú situáciu možno vyriešiť len tak, že upovedomenie sťažovateľa o zastavení sa zruší a exekúcia sa následne zastaví uznesením súdu podľa § 57 ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku.

5. Proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú sudca okresného súdu napadnutým uznesením z 25. januára 2022 zamietol.

6. Následne okresný súd namietaným uznesením z 21. apríla 2022 exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku zastavil a sťažovateľovi z dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 243j Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 nepriznal náhradu trov exekúcie. V odôvodnení zopakoval argumenty z predchádzajúceho uznesenia a zvýraznil, že exekúciu zastavil pre preklúziu vymáhaného nároku, ku ktorému došlo ešte v roku 2003, no sťažovateľ napriek tomu ďalej dlhé roky viedol exekúciu a nepodal návrh na jej zastavenie tak, ako to vyplýva z § 57 ods. 4 Exekučného poriadku. Tieto skutočnosti vyhodnotil ako dôvody hodné osobitného zreteľa, pretože sťažovateľ nepostupoval v súlade so zákonom, konal nehospodárne a so zbytočnými prietrahmi.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Proti napadnutým uzneseniam namieril sťažovateľ svoju ústavnú sťažnosť, v ktorej namieta, že okresný súd sa odklonil od cieľa a účelu sledovaného zákonom o ukončení niektorých exekučných konaní, ktorého ambíciou je zavedenie osobitného procesného mechanizmu zastavenia tzv. starých (nemajetných) exekúcií priamo zo zákona, pričom technické otázky súvisiace s ukončením exekučných konaní sú zverené súdnemu exekútorovi. Prax iných súdov je pritom presne opačná ako v prípade označeného súdu. Súd sťažovateľovi vracajú akékoľvek podnety na zastavenie exekúcie z dôvodu preklúzie exekučného titulu podané pred účinnosťou zákona o ukončení niektorých exekučných konaní práve na účely vydania upovedomenia o zastavení starej exekúcie.

8. Návrh oprávneného na začatie exekúcie bol vinou oprávneného jednoznačne a nepochybné podaný tesne pred uplynutím prekluzívnej lehoty, čo však sťažovateľ žiadnym spôsobom nemohol a nevedel ovplyvniť. Sťažovateľ riadne vydal upovedomenie o začatí exekúcie. Pred vydaním upovedomenia o začatí exekúcie, ako aj potom vykonával úkony smerujúce k zisteniu majetku povinného a vymoženiu dlžnej sumy. Je neakceptovateľné, aby následky nedbalého konania oprávneného spôsobili, že sťažovateľovi nebude priznaná náhrada trov exekúcie.

9. Sťažovateľ namieta arbitrárnosť napadnutého uznesenia z 25. januára 2022 a nesprávne právne posúdenie veci okresným súdom, pretože súd formálne zrušil upovedomenie o zastavení starej exekúcie, čo nevyvoláva právne účinky, keďže k zastaveniu exekúcie nedošlo vydaním upovedomenia o zastavení starej exekúcie sťažovateľom, ale *ex lege* účinnosťou samotného zákona o ukončení niektorých exekučných konaní. Okresný súd „oživil“ zo zákona zastavené konanie, aby o jeho zastavení z iného dôvodu rozhodol uznesením. Preklúzia vymáhaného práva môže byť len podkladom na zastavenie exekučného konania, ktoré prebieha. Keďže do 1. januára 2020 nedošlo k zastaveniu exekúcie podľa Exekučného poriadku a ani súd o návrhu na zastavenie žiadneho z účastníkov exekučného konania nerozhodoval, tak sa exekúcia zo zákona zastavila k 1. januáru 2020 a nijaký iný výklad práva podľa názoru sťažovateľa nie je ústavný. Sťažovateľ teda zákonne vydal upovedomenie o zastavení starej exekúcie a okresný súd ho nezákonne zrušil. Sťažovateľ podotýka, že prípadná preklúzia vymáhaného nároku oprávneného nespôsobuje

preklúziu nároku exekútora na trovy exekúcie. Upovedomenie o zastavení exekúcie bolo zrušené ako celok, teda aj v časti paušálnych trov starej exekúcie, kde súdny exekútor vystupuje ako účastník konania a ktoré je povinný znášať oprávnený v exekúcii. Stratou nároku na paušálne trovy starej exekúcie došlo podľa názoru sťažovateľa k neústavnému zásahu do jeho vlastníckeho práva. Zvolený výklad a aplikáciu ustanovení Exekučného poriadku a zákona o ukončení niektorých exekučných konaní považuje za rozporný so svojím právom na súdnu ochranu a spravodlivý proces.

10. Sťažovateľ namieta aj porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pretože okresný súd mal dostatok priestoru na rozhodnutie o zastavení exekúcie, času (17 rokov) aj možností (disponoval všetkými podkladmi na zastavenie exekúcie odo dňa podania návrhu na vykonanie exekúcie – exekučný titul, návrh oprávneného). Nevydanie uznesenia o zastavení exekúcie zo strany okresného súdu počas 17 rokov nemôže byť na ťarchu sťažovateľa. Inými slovami, sťažovateľ namieta nečinnosť okresného súdu vo vzťahu k zastaveniu konania z dôvodu preklúzie práva do obdobia 1. januára 2020, keď nastali účinky zastavenia starej exekúcie *ex lege*.

11. Napadnuté uznesenie z 21. apríla 2022 je bez akýchkoľvek pochyb naviazané na predchádzajúce uznesenie, ktorým súd rozhodol o námietkach oprávneného. Rozhodnutie, ktoré je v priamom rozpore so zákonom, nepochybne zasahuje do základných práv sťažovateľa a podľa jeho názoru nemôže obstať. Rozhodovanie o trovách exekúcie ďalším uznesením, ktorým súd rozhodol aj o zastavení (už zo zákona zastavenej) exekúcie, má priamy pôvod v nesprávnom zrušení upovedomenia o zastavení starej exekúcie. Okresný súd ho nemal vydať a práve toto uznesenie vytvára následne podklad na ďalšie nezákonné rozhodnutie súdu o trovách exekúcie. Trovy súdneho exekútora sú totiž priamo určené zákonom č. 233/2019 Z. z. a nijaká právna úprava nezveruje právomoc konajúcemu okresnému súdu, aby o nich rozhodoval a určoval ich výšku.

III.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

12. Podpredsedníčka okresného súdu sa k ústavnej sťažnosti vyjadrila listom č. k. 1 SprV 307/2022 zo 16. júna 2022 a listom č. k. 1 SprV 441/2022 zo 4. augusta 2022. Potvrdila, že exekučné konanie bolo začaté v pomerne krátkom čase pred uplynutím prekluzívnej doby, na druhej strane však zdôraznila, že v spise od 6. augusta 2003 až do 26. marca 2020 neboli vykonané žiadne procesné úkony. Súdny exekútor až 26. marca 2020 zaslal okresnému súdu námietky oprávneného proti upovedomeniu o zastavení starej exekúcie.

V ďalšej časti podpredsedníčka okresného súdu poukázala na rozhodnutia ústavného súdu v obdobných konaniach vedených pod sp. zn. III. ÚS 219/2022, III. ÚS 261/2022, IV. ÚS 198/2022, III. ÚS 247/2022 a IV. ÚS 196/2022.

Vo vzťahu k nepriznaniu trov exekúcie podpredsedníčka okresného súdu poukázala na to, že exekučný súd nepriznával trovy exekúcie v prípade, že pohľadávka bola prekludovaná, ani pred účinnosťou zákona o ukončení niektorých exekučných konaní.

III.2. Replika sťažovateľa:

13. Sťažovateľ v podaniach zo 14. júla 2022 a 17. februára 2023 reagoval na stanovisko okresného súdu a vo svojich vyjadreniach zotrval na podaných ústavných sťažnostiach. Vyjadrenie podpredsedníčky okresného súdu označil za neúplné, pretože sa zamerala iba na tú časť ústavnej sťažnosti, ktorou namietal porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. Podľa názoru sťažovateľa je napadnuté uznesenie z 25. januára 2022 nezákonné, arbitrárne a je výsledkom svojvoľného postupu okresného súdu. Sťažovateľ uviedol, že uznesenie o zrušení upovedomenia (napadnuté uznesenie z 25. januára 2022) nemá samo osebe žiadnu logiku, keďže k zastaveniu došlo priamo zo zákona, nie vydaním upovedomenia o zastavení starej exekúcie. Vzhľadom na to, že napadnuté uznesenie z 21. apríla 2022 priamo nadväzuje na napadnuté uznesenie z 25. januára 2022, i toto je výsledkom nezákonného a nesprávneho postupu okresného súdu.

14. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde vec prerokoval a rozhodol bez nariadenia ústneho pojednávania, pretože na základe obsahu podaní dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

15. Podstatou ústavných sťažností je tvrdenie sťažovateľa, že okresný súd napadnutými uzneseniami neprípustným spôsobom a na základe ústavne neakceptovateľných právnych záverov zasiahol do jeho základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces. Zároveň v dôsledku toho malo dôjsť aj do ústavne neudržateľného zásahu do jeho práv majetkovej povahy podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu. Porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov sťažovateľ odôvodnil uplynutím 17 rokov od začiatku exekúcie do rozhodnutia o jej zastavení.

IV.1. K namietanému porušeniu základných práv na ochranu vlastníctva, súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces:

16. V posudzovaných veciach sa spornou stala aplikácia správneho právneho predpisu pri existencii dôvodov na zastavenie exekúcie, keď na jednej strane sťažovateľ argumentuje v prospech použitia osobitného zákona č. 233/2019 Z. z. a na druhej strane okresný súd založil napadnuté uznesenie na potrebe vydať rozhodnutie o zastavení exekúcie podľa Exekučného poriadku. Vyriešenie tohto problému nadobúda podľa názoru sťažovateľa ústavný rozmer, pretože od odpovede na túto otázku je priamo závislý právny režim náhrady trov exekúcie, v súvislosti s ktorým namieta porušenie svojich práv.

17. Pre posúdenie ústavných sťažností je potrebné v prvom rade poukázať na zmysel a účel prijatia zákona č. 233/2019 Z. z., ktorým bolo riešiť neúnosnú situáciu na exekučných súdoch, kde sa v státisícoch exekučných konaní dlhodobo neúspešne viedla exekúcia proti povinným a v konečnom dôsledku tento stav vyúsťoval až do kolízie s princípom právnej istoty subjektov

exekučného konania. Zákonodarca túto situáciu neriešil novelou Exekučného poriadku, ale samostatným zákonom, ktorým zaviedol okrem iného aj pojem stará exekúcia. V zmysle tohto osobitného zákona má súdny exekútor za splnenia zákonných predpokladov povinnosť oznámiť oprávneným vo svojom upovedomení, že *ex lege* došlo k zastaveniu týchto starých exekúcií. V rámci svojho včasného upovedomenia má súdny exekútor možnosť si uplatniť u oprávneného tzv. paušálne trovy zastavenej exekúcie v presne stanovenej výške. Zákon č. 233/2019 Z. z. je teda vo vzťahu k Exekučnému poriadku úpravou *lex specialis*, ktorá osobitne upravuje tam stanovené situácie, a to vo vzťahu k ďalšiemu trvaniu exekučného konania, ako aj vo vzťahu k otázke náhrady trov exekútora, ktorú rieši v porovnaní s Exekučným poriadkom osobitným spôsobom.

18. O zhodných ústavných sťažnostiach sťažovateľa (pokiaľ ide o rozsah a dôvody) rozhodli jednotlivé senáty ústavného súdu na základe odlišných právnych záverov, čo vyústilo do zjednotenia právnych názorov v pléne ústavného súdu podľa § 13 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Plénum ústavného súdu v uznesení č. k. PLz. ÚS 1/2023 z 25. januára 2023 uviedlo, že „Preklúzia sama osebe na rozdiel od skutočností podľa zákona č. 233/2019 Z. z. nespôsobuje zastavenie exekúcie. Na skončenie exekúcie podľa Exekučného poriadku sa vyžaduje uznesenie súdu o jej zastavení. Inak povedané, exekúcia sa nezastavuje priamo vznikom dôvodu na zastavenie, teda zo zákona, ako to je podľa zákona č. 233/2019 Z. z., ale až rozhodnutím súdu. Do účinnosti zákona č. 233/2019 Z. z. však vo veci sťažovateľa nebolo o zastavení exekúcie rozhodnuté. Po nadobudnutí účinnosti zákona č. 233/2019 Z. z. už exekučný súd preto nemohol zastaviť exekúciu podľa Exekučného poriadku a mal aplikovať len pravidlá osobitných ustanovení zákona č. 233/2019 Z. z. Opačný právny názor je popretím účelu a zmyslu zákona č. 233/2019 Z. z. ako osobitného, pre tento prípad (zlyhania exekučného systému) prijatého zákona. V konaní o námietkach oprávneného proti upovedomeniu o zastavení starej exekúcie je úlohou exekučného súdu skúmať iba to, či v súlade s týmto zákonom došlo k zastaveniu starej exekúcie zo zákona, a nie to, či bol skôr daný dôvod na jej zastavenie podľa Exekučného poriadku. Na takúto úvahu nie je v zákone č. 233/2019 Z. z. žiaden normatívny základ.“

1. S prihliadnutím na uvedené plénum ústavného súdu konštatovalo:

„I. Právny názor, podľa ktorého dôvodom zrušenia upovedomenia o zastavení starej exekúcie na námietky oprávneného podľa § 7 zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov je to, že už pred účinnosťou tohto zákona bol daný dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017, nie je správny.

II. Samotné zrušenie upovedomenia o zastavení starej exekúcie však nie je porušením základných práv súdneho exekútora na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

19. V tejto súvislosti plénum ústavného súdu zdôraznilo, že „právomoc ústavného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy proti rozhodnutiu všeobecného súdu je výlučne založená na jeho prieskume z hľadiska dodržania ústavnoprávnych princípov, teda či v rozhodnutí boli chránené základné práva sťažovateľa. To v danom kontexte znamená, že ani prípadná vecná nesprávnosť rozhodnutia všeobecného súdu nie je sama osebe významná, lebo konanie o ústavnej sťažnosti nie je pokračovaním konania na všeobecných súdoch (I. ÚS 140/2017).“.

20. Keďže uznesením pléna ústavného súdu sú viazané jednotlivé senáty pri rozhodovaní v ďalších obdobných veciach (§ 13 ods. 3 zákona o ústavnom súde), ústavný súd naň v podrobnostiach odkazuje a s poukazom na v ňom uvedené závery ústavnej sťažnosti sťažovateľa podanej proti uzneseniu okresného súdu z 25. januára 2022 nevyhovel (§ 133 ods. 1 *a contrario* zákona o ústavnom súde).

21. Plénum ústavného súdu sa zaoberalo i otázkou náhrady trov exekúcie, o ktorú sťažovateľovi primárne išlo, keď uviedlo, že „vecou sťažovateľa ako osobitného subjektu zúčastneného na exekučnom konaní nie je to, či sa exekúcia zastaví, dôvod jej zastavenia alebo to, či sa v nej bude pokračovať. Jeho vecou z pohľadu ústavného súdu je, aby mu za jeho exekučnú činnosť bola priznaná primeraná odmena a náhrady. I zrušenie upovedomenia o zastavení starej exekúcie nevylučuje, aby bola sťažovateľovi pri zastavení exekúcie z dôvodu podľa § 57 ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku priznaná podľa § 203 Exekučného poriadku odmena a náhrady, a to aj proti bonitnému oprávnenému v sume, ktorá bude vyššia ako paušálna náhrada vo výške 35 eur priznaná podľa zákona č. 233/2019 Z. z. Na tom nemení nič ani § 243j Exekučného poriadku, podľa ktorého v exekučnom konaní začatom pred 1. aprílom 2017, ak sa exekúcia zastavila, môže súd rozhodnúť, že exekútor nemá nárok na náhradu trov exekúcie, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, a to najmä ak exekútor pri výkone exekúcie nepostupoval v súlade so zákonom alebo ak nepredložil súdu vec na zastavenie podľa § 57 ods. 4 Exekučného poriadku.“.

22. To bol aj prípad sťažovateľa v práve prejednáwanej veci, keď okresný súd uznesením z 21. apríla 2022 zastavil exekúciu a sťažovateľovi nepriznal trovy exekúcie z dôvodu, že pri jej výkone nepostupoval v zmysle ustanovení Exekučného poriadku. S prihliadnutím na závery pléna považuje ústavný súd spôsob, akým okresný súd pristúpil k riešeniu otázky trov exekúcie, keď za daných okolností aplikoval § 243j Exekučného poriadku, za ústavne udržateľný.

23. Z uvedených dôvodov ústavný súd nevyhovel ani ústavnej sťažnosti sťažovateľa nasmerovanej proti uzneseniu z 21. apríla 2022 (§ 133 ods. 1 *a contrario* zákona o ústavnom súde).

IV.2. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieskumov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy:

24. K tvrdeniu sťažovateľa o porušení jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieskumov ústavný súd uvádza, že sťažovateľ v predmetnom konaní (keď v priebehu celého konania mohol potenciálne exekučný súd pristúpiť k vydaniu uznesenia o zastavení exekúcie) nevystupoval ako jeho účastník, ale ako orgán verejnej moci, a preto nie je nositeľom označeného základného

práva. Ústavný súd už vo vzťahu k tomu istému sťažovateľovi v inej jeho obdobnej veci rozhodol, preto v podrobnostiach odkazuje na svoje skoršie rozhodnutie (pozri napr. II. ÚS 53/2022 a jeho body 13 až 15 a 22). Z uvedeného dôvodu ústavný súd ani tejto časti ústavnej sťažnosti nevyhovel.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. marca 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu